

Ana Hancock

Pesmi

I.

Introdukcija brezosebnosti.
Kot taksisti v Dolomitih,
ki parkirajo v senci.
Kot osamljena potrtoš,
ki ne zmore odrasti.
Ironična žalost dozoreva.
Poslednost v razcvetu.
Brezdušna inspiracija
poetičnosti življenja.

II.

Drznem se pretakati
vzdolž svojega mišljenja.
Tisti zunanji ljudje
štejejo detajle, iz
katerih so
zgrajeni.
Skupaj žaliva stvari,
ki niso žive.
V sebi vsebuj test.
Za trenutke.
Sama pa bedim
3-krat toliko.
Kot je primerno.
Opazujem orise dreves.
Sostanovalka ima obraz
iz časopisnega papirja.

Pobirala je delčke.
Vračam se ob
neobljuden lom vode.
Kamor želiš.
Ker sem se zmotila.
Goreči zmaj me je udaril
s svojim desnim krilom.
Močni pasteli v aprilu
in plasteh.
Slikanje zaspanosti,
dokler se ne konča.
Lakiram izbočenost v tem,
kar mi sledi.
V bitju vsakdana.
Množično listanje
spominov.
V trepalnicah.
Ni več čutov.
Moje dlani v mislih
se vlečejo do zabrisanosti.
Slišim, da je moja osnova razlita.
In kar ... nekaj
me raztrga.
Kot sem. Platno.

III.

Reinkarnirala sem se vase
in znana občutenja so poniknila.
Percepcija temperamentnosti kozmosa.
Progresivna rekonstrukcija biti
in kljub temu naveličanost.
Monumentalna zavest v razbitinah.
Horizont v višini dozdevno začasnega.
Fobija utrujenosti življenja.
Pretakanje obsesije v nedorečenosti
in sprejemanje pozabljenega.
Sem glava nevpletenosti
in trup popuščanja,
brez vratu varnosti.
Opora surrealistične podzavesti
v mnenju prepoznavnega.
Razširjena resonanca misli.